

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาในทุกระดับมีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาประเทศ เพราะการศึกษาเป็นกระบวนการที่ทำให้มนุษย์สามารถพัฒนาคุณภาพชีวิตของตน และดำเนินชีวิตในสังคมได้อย่างมีความสุข รู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงของสังคมโลกและเป็นพลังสร้างสรรค์การพัฒนาประเทศ ซึ่งสอดคล้องกับแผนพัฒนาฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2540-2544) ที่มีเป้าหมายในการพัฒนาคุณภาพและสมรรถนะของคนให้เป็นคนดี มีคุณธรรม มีสุขภาพพลานามัยที่ดี มีส่วนร่วมในการพัฒนาเศรษฐกิจสังคมให้มีประสิทธิภาพ โดยอาศัยการศึกษาเป็นกลไกในการพัฒนาคน เตรียมคนให้ก้าวสู่ยุคสังคมใหม่ อย่างมั่นคงและรู้ทันโลก (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2540, หน้า 2) สำหรับการศึกษาในระดับอาชีวศึกษาในฐานะที่เป็นการศึกษาวิชาชีพ เพื่อผลิตบุคลากรในระดับช่างกึ่งฝีมือ ช่างฝีมือและช่างเทคนิคให้มีความรู้ ความสามารถในการประกอบอาชีพด้วยความเชื่อมั่นนั้น ได้แบ่งหลักสูตรออกเป็น 2 ระดับ ได้แก่ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) เป็นหลักสูตร 3 ปี รับผู้สำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น (ม.3) หรือเทียบเท่าและระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) เป็นหลักสูตร 2 ปี รับผู้สำเร็จการศึกษาตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) โดยมีจุดมุ่งหมายการศึกษาเพื่อให้มีความรู้ ทักษะ และประสบการณ์ที่จะนำไปปฏิบัติงานในอาชีพได้อย่างมีประสิทธิภาพ สร้างความเจริญต่อชุมชน ท้องถิ่น และประเทศชาติ สามารถพัฒนาคุณภาพชีวิต สร้างอาชีพให้ก้าวหน้าอยู่เสมอ มีเจตคติที่ดีต่ออาชีพ ภาควิชาใจในวิชาชีพที่เรียนและเป็นผู้มีพฤติกรรมทางสังคมที่ดีงามทั้งในการทำงานและการอยู่ร่วมกันมีความรับผิดชอบต่อครอบครัว หน่วยงาน ท้องถิ่นและประเทศชาติ เข้าใจและเห็นคุณค่าศิลปวัฒนธรรมภูมิปัญญาท้องถิ่น รู้จักใช้และอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติสร้างสิ่งแวดล้อมที่ดี มีบุคลิกภาพและมนุษยสัมพันธ์ที่ดี มีคุณธรรมจริยธรรมและวินัยในตนเอง มีสุขภาพอนามัยสมบูรณ์เหมาะสมกับงานอาชีพนั่น ๆ ตลอดจนคนตระหนักรู้และมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจ สังคม การเมืองของประเทศและของโลกปัจจุบัน มีความรักชาติ สำนึกในความเป็นไทย เสียสละเพื่อส่วนรวม ดำรงรักษา

ไว้ซึ่งความมั่นคงของชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์และการปกครองระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข (กระทรวงศึกษาธิการ, 2538, หน้า ค)

จากจุดมุ่งหมายของการศึกษาในระดับอาชีวศึกษา จะเห็นว่าเป็นการจัดการศึกษา เพื่อพัฒนากำลังคนให้มีความชำนาญเฉพาะด้าน มีคุณธรรม นุคลิกภาพและเจตคติที่เหมาะสม ออกไปประกอบอาชีพได้ตรงตามความต้องการของตลาดแรงงาน สอดคล้องกับภาวะ เศรษฐกิจ สังคม ทั้งในระดับท้องถิ่นและระดับชาติ ซึ่งวิชาสังคมศึกษาเป็นวิชาหนึ่งที่สามารถ ช่วยให้ผู้บรรลุจุดมุ่งหมายดังกล่าว เพราะเป็นวิชาที่มีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาประชากรของ ประเทศให้มีคุณภาพสูง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการมีส่วนร่วมและทันต่อสถานการณ์ การเปลี่ยนแปลงของสังคมโลกได้ เนื่องจากสังคมศึกษาเป็นวิชาที่ศึกษาถึงความสัมพันธ์ ระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ มนุษย์กับสิ่งแวดล้อม ทั้งทางธรรมชาติและทางสังคม นอกจากนี้ ยังเป็นวิชาที่ครอบคลุมถึงเนื้อหาสาระสำคัญจากสาขาวิชาสังคมศาสตร์ ได้แก่ วิชาภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ รัฐศาสตร์ สังคมวิทยา และจริยศาสตร์ ซึ่งสามารถสนอง ความต้องการของสังคมได้ ดังที่ ประนอม เฑาะชัย (2536, หน้า 9) ได้กล่าวถึงความสำคัญ ของวิชาสังคมศึกษาว่า เป็นวิชาที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความรู้และเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่าง วิถีชีวิต ปรากฏการณ์ต่าง ๆ ของมนุษย์กับภาวะแวดล้อมในสังคม สามารถตัดสินใจได้อย่างมี เหตุผลเพื่อแก้ไขปัญหาที่พบเห็นในชีวิตประจำวัน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ สันต์ ธรรมบำรุง (2532, หน้า 9) ที่ว่าวิชาสังคมศึกษาเป็นวิชาที่สำคัญ เพราะความมุ่งหมายของ เนื้อหาวิชานี้คือการมุ่งอบรมให้เป็นพลเมืองดี รู้จักคิด รู้จักทำงานเป็นหมู่คณะ รู้จักตัดสินใจ ได้ถูกต้อง

ด้วยความสำคัญข้างต้น กระทรวงศึกษาธิการจึงได้บรรจุวิชาสังคมศึกษาไว้ใน หลักสูตรการศึกษาทุกระดับและกำหนดเป็นวิชาบังคับเรียน ไม่ว่าจะเป็นการศึกษาระดับ ประถมศึกษา มัธยมศึกษา อาชีวศึกษา และอุดมศึกษา ในระดับอาชีวศึกษานั้นได้บรรจุ วิชาสังคมศึกษาเป็นวิชาบังคับพื้นฐาน โดยได้ระบุจุดประสงค์การเรียนรู้ไว้เพื่อให้ผู้เรียนมี ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับอิทธิพลของสภาพแวดล้อมที่มีต่อการดำรงชีวิตในสังคม และ สามารถนำความรู้ไปใช้ในการวิเคราะห์ปัญหาและแก้ปัญหาของสังคม มีส่วนร่วมใน การพัฒนาสังคมตามบทบาทหน้าที่ของตน โดยใช้เหตุผลและวิธีการที่อยู่บนพื้นฐานของ คุณธรรม จริยธรรมและกฎระเบียบของสังคม ตระหนักในคุณค่าของวิทยาการ ศิลปวัฒนธรรม ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ยึดมั่นในวิถีชีวิตแบบประชาธิปไตยกับการดำรงชีวิต

หลักธรรมและคุณธรรมของศาสนาที่พึงประสงค์ รักและผูกพันกับท้องถิ่น ประเทศชาติ มีความภาคภูมิใจในความเป็นไทยและเทิดทูนสถาบันพระมหากษัตริย์ ตลอดจนสามารถปฏิบัติตนเป็นพลเมืองดีตามระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข มุ่งมั่นในการทำประโยชน์ให้กับสังคม รวมทั้งมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ เสริมสร้างศิลปวัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อมของประเทศ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2538, หน้า 42)

เพื่อให้การเรียนการสอนวิชาสังคมศึกษา ในระดับอาชีวศึกษามุ่งจุดประสงค์ดังกล่าว การจัดการเรียนการสอนจึงควรเป็นวิธีการสอนที่ให้ผู้เรียนรู้จักคิด วิเคราะห์แก้ปัญหา ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีทักษะในการค้นหาความรู้ใหม่ๆ ด้วยตนเอง แต่เมื่อพิจารณาการเรียนการสอนวิชาสังคมศึกษาโดยทั่วไปแล้ว จะเห็นได้ว่าไม่สอดคล้องกับสภาพแวดล้อม การดำเนินชีวิตไม่ทันต่อสภาพการเปลี่ยนแปลงของสังคมและความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี สภาพการเรียนการสอนในช่วงที่ผ่านมาจะสอนโดยเน้นหนักทางทฤษฎีหรือสอนเนื้อหาผู้เรียนบางส่วนด้วยความสามารถทางการคิด การวิเคราะห์ การแก้ปัญหา และการปรับตัวให้เข้ากับสภาพการเปลี่ยนแปลงของสิ่งแวดล้อม ซึ่งสาเหตุส่วนหนึ่งมาจากครูใช้กระบวนการสอนที่ไม่เหมาะสม (พะยอม แก้วเกิด, 2532, หน้า 4) การเรียนการสอนสังคมศึกษานั้นควรจะเป็นศูนย์กลางการถ่ายทอดความรู้แก่ผู้เรียนด้วยการสอนตลอดเวลาทำให้ผู้เรียนไม่มีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนการสอน ผลที่ตามมาคือผู้เรียนขาดความสามารถในการแสดงความคิดเห็น การตัดสินใจ ขาดการรู้จักวิเคราะห์ (โสภณ โสมดิ, 2534, หน้า 10) ซึ่งสอดคล้องกับ สันต์ ธรรมบำรุง (2532, หน้า 43-44) ที่ว่าครูผู้สอนยังใช้วิธีการสอนแบบบรรยายและท่องจำ เน้นการถ่ายทอดแก่ผู้เรียนแต่เพียงอย่างเดียว ทำให้ผู้เรียนไม่เห็นความสำคัญของวิชาสังคมศึกษา ขาดความกระตือรือร้น ขาดความสนใจ เนื่องจากวิธีการสอนแบบบรรยายเป็นวิธีสอนที่เน้นครูเป็นศูนย์กลางในการเรียนการสอนแต่เพียงผู้เดียว โดยเฉพาะในระดับอาชีวศึกษาที่พบว่าครูยังเป็นศูนย์กลางในการเรียนการสอน ทำให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่ายประกอบกับธรรมชาติของผู้เรียนที่ไม่ค่อยเห็นความสำคัญและไม่สนใจในวิชาพื้นฐาน มุ่งศึกษาในสาขาวิชาชีพที่เรียนเป็นหลัก

ด้วยเหตุนี้ครูผู้สอนจึงควรปรับปรุงวิธีสอน จากการมุ่งเน้นถ่ายทอดเนื้อหาวิชา มาเป็นการมุ่งพัฒนาให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ถึงวิธีการที่จะนำความรู้ไปใช้ในการวิเคราะห์แก้ปัญหาที่เกิดขึ้นจริงในสังคม ตลอดจนมีส่วนร่วมในการพัฒนาสังคมตามบทบาทหน้าที่ของตน (กรมวิชาการ, 2537, หน้า 3) นอกจากนี้ครูผู้สอนจะต้องเลือกใช้เทคนิควิธีสอนที่เน้นกระบวนการคิดเป็นระบบและมีเหตุผล มุ่งให้

ผู้เรียนรู้จักการเรียนรู้ รู้จักคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ แสวงหาความรู้และรู้จักการแก้ปัญหาด้วยตนเอง รวมทั้งรู้จักการทำงานร่วมกันเป็นหมู่คณะตามระบอบประชาธิปไตย เพื่อพัฒนาทักษะพื้นฐานของการมีส่วนร่วมที่มีคุณภาพของสมาชิกสังคม (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2540, หน้า 70) ซึ่งสอดคล้องกับ แนวคิดของ อนุสรณ์ สุชาตินันท์ (2536, หน้า 2) กล่าวว่า เพื่อให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นและมีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ เช่น การร่วมมือในการทำงาน มีการวางแผนการทำงาน รับผิดชอบต่อตนเอง และสังคม รู้จักการประกอบสัมมาชีพที่เหมาะสม เพื่อดำเนินชีวิตในสังคมปัจจุบันอย่างมีความสุข ครูผู้สอนจะต้องจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีบทบาทในการเรียนโดยมีกระบวนการทำงานร่วมกัน มีความคิดอิสระอย่างมีเหตุผล มีความรับผิดชอบต่องานของกลุ่ม เพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้

ดังนั้นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาสังคมศึกษา จำเป็นจะต้องหาวิธีการเรียนการสอนที่ไม่ใช่การเรียนรู้ด้วยการท่องจำแต่ควรเป็นการสอนที่จะช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถ รู้จักคิดแก้ปัญหา ศึกษาหาความรู้ด้วยตนเอง รู้จักการทำงานเป็นกลุ่ม ทั้งนี้เพื่อเตรียมประสบการณ์ชีวิตเข้าสู่สังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ วิธีการสอนหนึ่งซึ่งสามารถนำมาใช้เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ดังกล่าวคือวิธีการสอนแบบซินดิเคท (Syndicate) ทั้งนี้เนื่องจากวิธีการสอนแบบนี้ เป็นวิธีการที่มุ่งให้ผู้เรียนเรียนรู้โดยการทำงานเป็นกลุ่ม รู้จักการประชุมปรึกษาหารือเพื่อแก้ไขปัญหาต่าง ๆ และฝึกให้มีความรับผิดชอบในหน้าที่ เสริมทักษะในการค้นคว้าแสวงหาความรู้และมีความคิดในเชิงสหวิทยาการ

จากการศึกษาถึงวิธีการสอนแบบซินดิเคท (Syndicate) พบว่า มีลักษณะที่น่าสนใจและเป็นวิธีการที่น่าจะทำให้ผู้เรียนบรรลุเป้าหมายตามจุดประสงค์ของวิชาสังคมศึกษา เนื่องจากวิธีการนี้นั้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางของการเรียนการสอน ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนทุกคนได้ฝึกตนให้รู้จักการคิดแก้ปัญหาอย่างมีเหตุผล กล้าแสดงความคิดเห็นแลกเปลี่ยนความรู้ซึ่งกันและกัน มีความรับผิดชอบในตนเองและช่วยเหลือแบ่งความรู้ให้กัน ในฐานะที่ผู้วิจัยเป็นผู้ที่เคยสอนรายวิชา 20001301 สังคมศึกษา 1 ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 มาและได้พบว่านักศึกษาส่วนใหญ่ไม่ค่อยสนใจในการเรียนเท่าที่ควร ดังนั้นผู้วิจัยจึงต้องการที่จะศึกษาและนำวิธีการสอนแบบซินดิเคทมาทดลองสอนกับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 เพื่อศึกษาถึงพฤติกรรมการเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาสังคมศึกษา 20001301 สังคมศึกษา 1 ก่อนและหลังเรียน รวมทั้งศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาหลังจาก

ได้รับการเรียนการสอนแบบซินดิเคท เพื่อนำผลการศึกษาไปเป็นแนวทางพัฒนาปรับปรุง การเรียนการสอนในวิชาสังคมศึกษาระดับอาชีวศึกษาต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการเรียนรายวิชา 20001301 สังคมศึกษา 1 ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 โดยการสอนแบบซินดิเคท
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียนรายวิชา 20001301 สังคมศึกษา 1 ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 โดยการสอนแบบซินดิเคท
3. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 เกี่ยวกับการเรียนการสอนรายวิชา 20001301 สังคมศึกษา 1 โดยการสอนแบบซินดิเคท

ขอบเขตการวิจัย

1. ประชากร

ประชากร ในการวิจัยคือ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 แผนกพาณิชยการ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2542 วิทยาลัยเทคนิคลำพูน อำเภอเมือง จังหวัดลำพูน จำนวน 214 คน

2. เนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลองคือเนื้อหาวิชา 20001301 สังคมศึกษา 1 เรื่อง “ปัญหาสังคมไทย” ได้แก่ ปัญหาประชากร ปัญหาความยากจน ปัญหาสุขภาพอนามัยของประชาชนและปัญหาการว่างงาน

3. ตัวแปร

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่

3.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ วิธีสอนแบบซินดิเคท

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ พฤติกรรมการเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนรายวิชา 20001301 สังคมศึกษา 1 โดยการสอนแบบซินดิเคท

4. ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง

การทดลองสอนครั้งนี้ใช้เวลาทั้งหมด 8 คาบ คาบละ 50 นาที จำนวน 4 แผนการสอน

สมมุติฐานการวิจัย

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 ที่เรียนรายวิชา 20001301 สังคมศึกษา 1 โดยการสอนแบบซินดิเคทหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. การวิจัยครั้งนี้ทำการศึกษาจากนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 แผนกพาณิชยการเท่านั้น เพราะเป็นกลุ่มนักศึกษาที่ศูนย์นิเทศอาชีวศึกษาภาคเหนือกำหนดให้เรียนรายวิชา 20001301 สังคมศึกษา 1 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2542
2. พฤติกรรมการเรียนของนักศึกษาที่สังเกตได้ เป็นพฤติกรรมที่แสดงออกในห้องเรียนขณะที่เรียนรายวิชา 20001301 สังคมศึกษา 1 โดยการสอนแบบซินดิเคท

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. ผลการวิจัยทำให้ทราบถึงพฤติกรรมและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 แผนกพาณิชยการ ที่เรียนรายวิชา 20001301 สังคมศึกษา 1 โดยการสอนแบบซินดิเคท ซึ่งสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนรายวิชา 20001301 สังคมศึกษา 1 ต่อไป
2. ผลการวิจัยทำให้ทราบถึงผลการสอนของวิธีสอนแบบซินดิเคท ซึ่งสามารถนำไปใช้ เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนวิชาสังคมศึกษาอื่น ๆ ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพและระดับอื่นต่อไป
3. ผลการวิจัยทำให้ทราบถึงความคิดเห็นของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 แผนกพาณิชยการ เกี่ยวกับการเรียนการสอนรายวิชา 20001301 สังคมศึกษา 1 โดยการสอนแบบซินดิเคท ซึ่งสามารถนำไปเป็นแนวคิดในการปรับปรุงกิจกรรมการเรียนการสอน และการเลือกหาเทคนิควิธีการสอนที่เหมาะสมกับการสอนรายวิชาสังคมศึกษา และรายวิชาอื่นเพื่อให้มีประสิทธิภาพต่อไป

นิยามศัพท์เฉพาะ

พฤติกรรมการเรียน หมายถึง การกระทำหรือการแสดงออกของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 แผนกพาณิชยการ ในขณะที่เรียนรายวิชา 20001301 สังคมศึกษา 1 โดยการสอนแบบซินดิเคท

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คะแนนที่ได้จากการตอบแบบทดสอบ วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา 20001301 สังคมศึกษา 1 เรื่องปัญหาสังคมไทย

รายวิชา 20001301 สังคมศึกษา 1 หมายถึง กระบวนวิชาบังคับพื้นฐานตาม หลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 จำนวน 2 หน่วยการเรียนรู้ ใช้เวลาเรียน 2 คาบต่อสัปดาห์ ต่อ 1 ภาคเรียน

นักศึกษา หมายถึง นักศึกษาแผนกพาณิชยการ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคนิคลำพูน อำเภอเมือง จังหวัดลำพูน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2542

การสอนแบบซินดิเคท หมายถึง การสอนที่จัดแบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่มย่อย ซึ่งมี 3 ขั้นตอนการสอนคือ ขั้นเตรียมการ ขั้นดำเนินการสอน ขั้นสรุปผล และประเมินผล

ความคิดเห็น หมายถึง การแสดงออกตามความรู้สึกละดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 แผนกพาณิชยการ เกี่ยวกับการเรียนการสอนรายวิชา 20001301 สังคมศึกษา 1